

Educația la domiciliu

Studiu prezentat la Conferința Educația pentru Social Democratie, 3 Iulie 2000 Institutul pentru Educație, Londra

Amanda J Petrie PhD

Cercetător

Universitatea din Liverpool

Generalități

În perioada anilor 1993–1995 a fost deseori atacat sistemul de educare la domiciliu. Ca urmare au fost elaborate noi legi care să evite în principiu sustragerea de la sistemul de educație și care să reglementeze educația la domiciliu. Din păcate, în elaborarea acestor legi s-a ținut prea puțin în cont de diferențele dintre copiii care ar trebui să beneficieze de o educație și se sustrag acesteia și de acei părinți care optează pentru educația la domiciliu și se asigură că copilul lor beneficiază de o educație propice. Aceste confuzii din mintea legislatorilor și a departamentului de educație a favorizat apariția unor situații conflictuale dintre părinți și autorități și niciodată nu a dus la asigurarea unei cât mai bune educații. Prezentul document relatează despre schimbările care au avut loc în acest sens în Franța, Irlanda și Germania și dezbate diferențele foarte mari între indivizii care ar trebui să beneficieze de o educație, fie în coli fie prin educatori la domiciliu.

1. Introducere

În principiu în discuția despre alegerea modului de educare al copiilor lucrul primordial de stabilit este responsabilitatea statului și al părinților în acest proces. Ignorând posibilitatea de control a organelor guvernamentale, legislația legată de copii reflectă încrederea acordată de guvern legată de capacitatea părinților. Cele două domenii principale, ale sănătății și ale educației reflectă atitudini foarte diferite în această încredere acordată: s-ar părea că statul se implică mult mai mult în educație, decât în problemele de sănătate. Prezentul document dezbate atitudinea diferitelor guverne față de educația la domiciliu, care este situată în care un copil nu urmează cursurile unei coli, ci este educat la domiciliu și în comunitate de către părinți sau de către persoane angajate de părinți. Se discută despre faptul că, în unele țări statul se implică mult prea mult în dreptul fundamental al părinților de a decide modul de educare al copilului lor. Mai mult, se prezintă dovezi, conform cărora unele guverne mai degrabă îngreșnesc drepturile părinților de a educa la domiciliu copilul lor. Cele mai multe schimbări sunt uneori mai degrabă de natură să îngreșnească libertatea civilă proclamată în principiile democratice ale individului în societate.

Când un copil este bolnav, stă la latitudinea părinților decizia dacă trebuie să întreprindă ceva, sau dacă această boală se va vindeca singură, dacă trebuie să administreze medicamente, să ceară sfatul farmacistului, să folosească medicina alternativă, să consulte medicul, tot părintele decide dacă trebuie să ducă copilul la

spitalul de urgență. Părinții decide dacă beneficiază de sistemul guvernamental de sănătate sau dacă apelează la specialiști din sectorul privat. Statul este de preferință părinții, deși nu este specialist în domeniu, va lua decizia corectă, chiar dacă ar putea fi o decizie luată de viață sau moartea copilului.

În educație, care nu este o situație de viață sau moarte, legislația guvernului nu mai are încredere în părinți în aceeași măsură, mai ales în momentul în care părinții doresc să își asume complet responsabilitatea pentru educația copilului lor. În unele țări educația la domiciliu nici măcar nu este permisă, iar o lege în acest sens este pur și simplu evitată. În aceste țări părinților le este permis să aleagă doar între coli din domeniul guvernamental sau cel particular. În alte țări educația la domiciliu este permisă numai în cazuri foarte strict stabilite și sub controlul foarte riguros al statului. Se acordă încredere maximă părinților în țări cu o legislație care nu numai permite educația la domiciliu, ci lasă părinții să decidă forma concretă pe care această educație o ia. Astfel de legislații au încredere în rezultatele obținute în anii de studiu acasă, la coală și în viața adultă.

Acest document dezbate definiția conceptului de educație la domiciliu care, ca și conceptul dat naștere unor interpretări greșite. Se discută și despre modificările apărute în legile privind educația la domiciliu în unele țări europene. În ultimii cinci ani au apărut noi legi în Franța și în Irlanda, care se referă la sustragerea de la sistemul de învățământ, dar și unele care se referă la educarea la domiciliu. Aceste schimbări au fost făcute în baza unor interpretări greșite a caracterului educării la domiciliu; se acordă o mult prea mică atenție diferenței dintre copiii care ar trebui să beneficieze de educație dar se sustrag acesteia și copiii care beneficiază de educație la domiciliu, a căror părinți se asigură conștient de faptul că copilul lor beneficiază de o educație bună. În schimb în multe din Landurile Germaniei au avut loc schimbări mici, dar pozitive în atitudinea față de educația la domiciliu. Se pune de asemenea accent pe grija profesorilor și a educatorilor la domiciliu, care pot duce deseori la relații dificile din cauza legislației create de către guvern.

2. Ce este educația la domiciliu?

Termenul de educație la domiciliu folosit foarte des definit ca mai sus, nu este un termen clar, din cauza faptului că această formă de învățământ nu are loc mereu la domiciliu. În acest context termenul de domiciliu se referă mai mult la o educare care pornește de la decizia celor de la domiciliul respectiv și nu pe decizia colii. În plus părinții care optează pentru educația la domiciliu au la dispoziție o gamă mai largă de facilități cum ar fi cărți, televizor, radio și internet, și facilități comunitare, cum ar fi librăriile, muzeele, centrele sportive, galeriile, expozițiile, precum și cunoștințele și resursele unor prieteni, vecini și cunoștințe. Cuvântul german *Ausbildung* încorporează în interpretare sensul original al cuvântului educație, care implică dezvoltare și cultivare (ca și antrenare și instruire). Educația la domiciliu nu este nicidecum o educare între patru pereți care nu implică implicarea individului sau instruirea acestuia.

Termenul american de educație la domiciliu a avut de asemenea un efect negativ asupra conceptului de educație pe care părinții îl este în măsură să își asigure; aici se referă la faptul că colarizarea are loc la domiciliu. În practică, educația asigurată la domiciliu nu ar trebui să oglindescă educația promovată în sistemul de învățământ guvernamental (Thomas 1998). În cadrul educației la domiciliu există o varietate largă de metode de educare, începând cu cele convenționale, care constau din cursuri prin corespondență și orare de respectat, ajungând până la cele neconvenționale, care constau în acumularea de experiență, citire și conversație. Eficacitatea educației la domiciliu s-ar părea că nu depinde de metoda aleasă de părinți, ci mai mult de gradul de implicare a părinților în înțelegerea necesităților în educarea copilului lor.

De-a lungul istoriei în toată lumea au existat părinți și tutori, cu diferit statut social și diferite grade de bună stare, care și-au învățat propriii copii. Au fost cazuri în care această educare a continuat în perioada pubertății cu ajutorul altor adulți, decât părinții, alte cazuri în care copilul a început să meargă la coală după o perioadă de educare la domiciliu (Goertzel 1965, McCurdy 1960, Petrie, Windras și Thomas 1999). Motivele pentru care părinții optează pentru educația la domiciliu ca opțiune viabilă, sunt diverse (Bendell 1998, Knowles 1988, Petrie 1992). În unele cazuri părinții consideră această metodă de educare se potrivește mai bine copilului lor decât coala care le stă la dispoziție. În alte cazuri părinții se bazează pe propria experiență și văd educația într-un context mai larg decât coala; aceștia vor să-și educe copiii cu propriile metode. Există copii care sunt retrași de la coli pentru a fi educați la domiciliu din diferite motive, însă cel mai frecvent

motiv este violența, fie în coală, fie pe drumul spre coală și acasă. În astfel de cazuri părinții implică și au simțit că ar fi în stare să asigure copilului lor o educație și o stare de confort mai bune decât în coala care le stă la dispoziție.

În ultimii treizeci de ani în SUA și în Britania și în ultimii cinci ani pe continentul european s-a constatat o creștere a cerințelor părinților de a beneficia de educația la domiciliu, mai ales în formarea unor grupuri de sprijin a educației la domiciliu. Aceste grupuri ar avea ca scop propagarea unor informații utile părinților și în mijloacele media. Personalul de specialitate și specialiștii guvernamentali nu recunosc această grijă în creșterea și ignoranța existenței educației la domiciliu în cărți, reviste, conferințe, în programe de televiziune, în discuții și disertații. Educația obligatorie este deseori confundată cu colarizarea obligatorie (Petrie 1995, Tomasevski 1999). Această confuzie, mai ales în rândurile legislatorilor, poate duce inconștient la scăderea diversității în educarea copiilor, deci la scăderea proporțională a opțiunilor părinților odată cu creșterea puterii statului ca dădăc. De obicei guvernele socialiste au fost cele care au vrut să elimine exploatarea copilului și să evite sustragerea de la educație, astfel ajungându-se în unele cazuri intenționat, ca de exemplu în Spania, Franța, în altele accidental, ca în Olanda, Grecia, să se emit legi care să îngreuneze libertatea de a educa la domiciliu.

3. Dreptul copilului de a beneficia de o educație corespunzătoare

Legile internaționale au recunoscut dreptul copilului la educație, dar nu au specificat forma de învățământ care trebuie adoptat. Bineînțeles nu s-a exclus conceptul de educație la domiciliu. Declarația Națiunilor Unite privind Drepturile Omului recunoaște dreptul copilului la educație:

Orice om are dreptul la o educație. --- Educația elementară este obligatorie. --- Părinții au dreptul elementar de a alege metoda de educație de care vor să beneficieze copiii lor.

Aceste concepte sunt incluse în Convenția Europeană privind Drepturile Omului, protocol 1, articol 2:

Nici o persoană nu poate fi privată de dreptul la educație. În exercitarea oricăror funcții pe care și le asumă în procesul de educație și colarizare, statul trebuie să respecte dreptul părinților de a asigura copilului lor educația și studiul conform convingerilor religioase și politice proprii.

Unele ori confundă dreptul copilului la educație formulat în Declarația Drepturilor Omului al Convenției Europene cu colarizarea obligatorie. Dar chiar și în țările în care s-a introdus ulterior colarizarea obligatorie, precum Olanda și Grecia, se pot face excepții; educația la domiciliu este permisă, dar numai în cazuri foarte rare, când acest lucru este evident în beneficiul copilului.

S-ar putea că în viitor conceptul de coală va suferi multe modificări. O previziune a lui Seltzer și Bentley, doi dintre membrii Demos – o instituție guvernamentală britanică –, despre colile din viitor sună astfel:

colile și universitățile încă se mai concentrează asupra cunoștințelor acumulate și examinează gradul de acumulare a cunoștințelor, fără să se asigure că aceste cunoștințe pot fi aplicate în practică de către elevii și studenții odată ce au parcurs bazele colii. Trebuie însă să recunoaștem că în economia modernă ceea ce contează este cum este individul în stare să și folosească cunoștințele și abilitățile într-un anumit context. ... Acest lucru înseamnă că avem nevoie unu cu totul alt fel de program de învățământ, care să nu fie dominat de cantitatea de cunoștințe în defavoarea aplicării practice și a gradului de înțelegere. În schimb sistemul de învățământ ar trebui să se concentreze pe anumite teme: activități complexe care să combine diferite resurse, diferiți oameni și diferite tipuri de cunoștințe și efortul de a obține anumite rezultate. Astfel de programe ar determina elevii să identifice și să rezolve de sine stătură anumite probleme, în loc să li se dicteze cum trebuie să rezolve anumite probleme și care este calea corectă de rezolvare. De asemenea ar trebui să li se ceară să rezolve probleme în diferite contexte, aplicând o gamă largă de metode de învățare și de strategii, folosindu-se pe cercetări mai mult experimentale. Cu alte cuvinte, elevii s-ar implica prin fapte, nu numai prin gândire și cunoaștere.

New Statesman, 27 sept. 1999, xx-xx

Această formă de educație este descrisă mai detaliat de către Seltzer (1999) și de Bentley (1998) și este deja cunoscută pe larg și folosită de mulți educatori la domiciliu. De asemenea este dezbătută pe larg de către Adcock (1994).

4. Schimbări recente în legislația privind educația la domiciliu în Europa

Cea mai mare parte a legii privind educația la domiciliu în Europa rămâne neschimbată conform documentelor amintite mai sus (Petrie 1995). În orice caz, la ora actuală există trei categorii, și nu patru, din moment ce la ora actuală există cazuri izolate de educație la domiciliu și în Germania. Există țări în care:

– sprijină educatorii la domiciliu și au făcut—întotdeauna (Belgia, Danemarca, Irlanda, Franța, Italia, Luxemburg, Norvegia, Portugalia, Suedia, cea mai mare parte a Elveției, Marea Britanie),

– nu au permis educația la domiciliu mai demult, dar o fac la ora actuală (Austria)

– nu permit la ora actuală educația la domiciliu conform literii legii, dar permit cazurile izolate (Spania, Grecia, unele cantoane elvețiene, Olanda, Germania).

Din anul 1995 au apărut noi legi privind educația la domiciliu în Franța, și sunt în discuție unele legi în Republica Irlanda, care vor apărea în anul 2000. În Germania au apărut unele cazuri de educație la domiciliu.

Până la apariția noilor legi în Irlanda, singura obligație a părinților este să se asigure că copilul lor beneficiază de o educație. Tipul educației și locul faptei nu sunt numite. Legea dorește să definească mai concret termenul de educație, pălăș în ceea ce privește metodele mai puțin convenționale de învățare și în cazul familiilor mai sărace, cu un stil de viață mai sărăcăcios. Constituția formulează ambiguu:

Statul nu are un rol constituțional în decizia părintelui de a educa copilul în afara sistemului școlar normal, cu singura condiție ca copilul să beneficieze de un minim de educație.

(Secretariatul de Stat, Dr. Woods, dezbaterile parlamentare legate de stadiul Actului privind educația) Bill, 24 mai 2000

Multe din amendamentele care s-au adus în discuție, formulate de Deputatul Bruton și Deputatul Higgins, nu au fost adoptate. Acest lucru s-a întâmplat mai ales înedin parlamentului din 24 mai 2000. La un moment dat Deputatul Bruton a făcut afirmația că legislația s-ar putea să fie mai degrabă o atitudine ostilă față de educația la domiciliu:

Părinții sunt educatorii primordiali, totuși această Lege, deși conține unele îmbunătățiri, dă impresia că educația la domiciliu ar fi o formă de comportament aberant care trebuie analizată cu mare grijă înainte de a fi acceptată.

Amendamentul pe care se intenționa să se adopte (de Bruton & Higgins) se concentra asupra cinci puncte principale:

– părințeleș și își poate exprima dorința de a beneficia de educație la domiciliu și își poate pune în aplicare până în momentul în care o comisie de observare constată că educația asigurată de părinți este inadecvată,

– persoanele care iau orice decizie legată de educația unui copil trebuie să aibă o experiență vastă în domeniul educației la domiciliu, precum și în varietatea largă pe care aceasta o cuprinde.

Există o grijă întemeiată că persoana autorizată cu decizia într-un anumit caz ar putea proveni din cadrul unor inspectorii al unorcoli de renume, care simpatizează în mod mai mic măsură cu ideea de educație la domiciliu ... există pericolul unei situații controversate între o persoană care dorește să beneficieze de educația la domiciliu și care este supusă inspecției efectuate de o persoană implicată mai degrabă în cultura

educa iei în cadrul colii. Aceste situații ar duce mai degrabă la situații conflictuale, care nu ar fi de nici un ajutor activității de legislație al Ministerului (Deputat Bruton). Am ajuns din nou la tensiunea care există între interpretările diferite privind colarizarea și educarea. De exemplu un inspector care este familiarizat cu predarea unui anumit profesor la clasă, cu programul de învățământ la clasă, într-o clasă care corespunde prevederilor legale, este o persoană care posedă un anumit tip de informații particulare ... Cu tot respectul pentru aceste informații, pot afirma că acestea nu au nici o legătură cu educația la domiciliu. (Deputat Higgins)

- s-a existat în comisia de examinare o persoană care se interesează pentru educația la domiciliu și o înleagă.
- Orice măsură luată și conține elemente de sprijin și de sfat, astfel oferind familiilor suportul necesar

Consider că se dorește să se înființeze o comisie separată care să se ocupe de probleme de educație la domiciliu, și care să nu fie subordonată inspectoratului care se ocupă cu probleme curente ale educației convenționale. Sunt probleme de ordin diferit care necesită expertiză și în alegerea unei persoane care înleagă procesul educației la domiciliu. Sunt deci necesare persoane care nu numai că simpatizează cu părinții, ci sunt în stare să dea acestor sfaturi, și să identifice eventualele puncte slabe și îmbunătățirile care trebuie aduse... (Deputat Bruton)

- Educația la domiciliu nu este o educație între cei patru pereți, acest termen folosindu-se pentru a evita o înfruntare cu toate locurile în care copilul poate beneficia de educația propice.

... părinții ar trebui să întocmească o listă lungă care ar include probabil Biblioteca Națională, Muzeul Național al Irlandei, Galeria Națională a Irlandei, Muzeul Figurilor de Ceară dacă se dorește o lecție mai exotică, și lista ar putea continua ... dacă se optează pentru educația la domiciliu nu înseamnă că părinții clădirea colii, totul se va desfășura la adresa 4 Tobercurry Avenue, sau la oricare altă adresă înregistrată, mai ales dacă se dorește o diversificare (Deputat Higgins)

4.1. Germania

Există unele neînțelegeri între ideologiile educației privind faptul că în Germania colarizarea a fost obligatorie încă de la începutul secolului al nou-zecelea (de ex. Green, 1990). Petrie 1995 stabilește că educația la domiciliu a fost permisă până la adoptarea Constituției de la Weimar din 1920 și în baza publicării lui Berthold Otto Der Hauslehrer care a fost continuată până la moartea acestuia în 1933, se presupune că educația la domiciliu a fost permisă și după 1920. S-ar putea că, poate cu excepția anilor de război, educația la domiciliu a fost permisă întotdeauna sub o formă sau alta. Am efectuat un sondaj cu oameni care au fost educați la domiciliu în Marea Britanie între anii 1900 și 1960. Din răspunsuri pe care mi le-au dat a reieșit că două dintre persoanele care au participat la cercetările mele au fost educate în Germania în această perioadă. Prima a fost o familie care a beneficiat de educație la domiciliu la începutul anilor 1930, cea de-a doua mai târziu, după război.

Este necesar să se pună întrebarea de ce colarizarea obligatorie din Germania (sau din oricare altă țară) pare a fi ineficăce. Dacă părinții au senzația că școala locală disponibilă nu corespunde cerințelor copilului lor din oricare motiv, acesta își va face griji în fiecare dimineață când trebuie să trimită copilul la școală. Ocazional părinții implică și în bunăstarea socială, emoțională și educațională a copilului lor, sunt îngrijorați în măsură atât de mare, încât se decid să-l educe copilul acasă, în loc să-l trimită la școală. Astfel de părinți aparent sunt puși în situația de a încalca legea în beneficiul copilului lor. Autoritățile privind educația pot chema regulat părinții în instanță și chiar să impună anumite amenzi sau pedepse. În cazul achitării amenzii, părintele o achită și continuă să-l educe copilul la domiciliu. Singura măsură luată de autorități, care poate descuraja părinții este închisoarea, situație care nu face altceva decât să-l dăuneze copilului. În consecință există foarte puțini avocați și judecatori care să adopte astfel de măsuri. În cazul Becker comunitatea a înțeles foarte bine motivele pentru care copiii nu au frecventat școala; părinții sunt figuri foarte respectate în comunitate, astfel autoritățile lor le-ar fi fost foarte dificil să-l forțeze să-l lase copiii să frecventeze școala.

5. Grija pentru educația la domiciliu

Din experiența mea pot afirma că cei care colaborează în mod extensiv cu familiile care beneficiază de educația la domiciliu de obicei apreciază foarte mult rezultatele obținute de acești părinți. Există însă și unele cazuri izolate în care părinții nu se implică în măsura necesară în educația copilului lor. Întâlnind multe familii care beneficiază de educația la domiciliu, pot afirma că cei care în subobservație astfel de familii, nu împărtășesc grija privind efectele negative ale acestei forme de educație, idei propagate în mod greșit de necunoscuți. Câteva din aceste griji sunt enumerate în cele ce urmează :

5.1. Integrarea în societate

Ignorând rezultatele cercetărilor, de multe ori se dă lipsa de socializare cel mai des ca motiv pentru a nu permite educația la domiciliu. Cum am mai amintit, educația la domiciliu nu este o educație între cei patru pereți. Cercetările arată că părinții au grijă în astfel de cazuri ca copilul să nu fie izolat în cas și se declară entuziasmați de tot ce le oferă comunitatea, inclusiv de cluburi, evenimente sau alte ocazii la care se pot prezenta, la care iau parte indivizi de diferite vârste, din diferite comunități, nu numai o anumită categorie de populație (Bliss 1989, Petrie 1992, Rothermel 1999, Shyers 1992, Thomas 1998, Taylor 1986).

Dintr-o cercetare elvețiană din anii 1987 și 1988 efectuată de lucrători sociali s-a constatat următorul lucru:

.....

Concluzia cercetărilor făcute privind integrarea în societatea a persoanelor educate la domiciliu este incontestabil :

- copiii educați la domiciliu sunt mult mai maturi decât cei trimiși la școală și se integrează mult mai bine în societate.
- aproape toți părinții încurajează activ acești copii să ia parte în activitățile comunității
- copiii educați la domiciliu vin în contact cu copiii și adulții de diferite vârste și nu se limitează doar la o anumită categorie
- copiii au tendința să se simtă izolați și singuri în grupuri mari
- integrarea în societate în sensul negativ, sub presiunea mediului înconjurător, inclusiv violențele fizice și verbale pot avea loc în mediul școlar, dar mai rar acasă .

5.2. Sectele religioase

Religia ocupă un loc important în educația la domiciliu. Majoritatea familiilor care optează pentru educația la domiciliu din motive religioase de obicei apar în comunitățile de religie evanghelică, catolică, Martorii lui Iehova sau Quaker. Sectele extreme, ca cele amintite în instanțele din Franța sau în Spania în anii 1975 preferă să înființeze coli pentru grupuri mici, astfel putând încredința mai ușor copiii. O școală cu grupuri mai mici nu este deloc același lucru cu educația la domiciliu. Membrii unor grupuri creștine puternice sunt pacifiști înrîdăți și nu pot trece cu vederea comportamentul contrar. Martorii lui Iehova sunt de asemenea pacifiști și de obicei se opun folosirii calculatorului, care în ziua de azi este din ce în ce mai des folosit în coli.

În SUA există multe familii care au optat pentru educarea la domiciliu din motive religioase. În Marea Britanie numărul acestora se estimează să se ridice la 40% din totalul numărului (Petrie 1992, Petrie, Windrass and Thomas 1999). Autoritățile oficiale care în subobservație educația primită de acești copii nu au constatat nici un dezavantaj, dimpotrivă au constatat foarte des că lădura, generozitatea de care dau dovadă astfel de familii legat de comunitate, care izvorăște din credința lor religioasă. În Spania (1975) și Franța (1998) argumentele populiste ale unor politicieni care au dus la elaborarea unor legi care îngreunau libertatea

prinilor de a beneficia de educația la domiciliu, au fost greșit interpretate. În ambele cazuri măsurile au fost luate din cauza unor secte religioase extremiste care au înființat coli particulare și care nu au avut nimic de-a face cu educația la domiciliu.

5.3. Observații

Intervievând prinii implicati în educația la domiciliu, reiese că aceasta este o opțiune viabilă față de coală, dar că cele două nu trebuie să se excludă. Există copii care sunt retrași de la coală pentru o anumită perioadă, după care revin. Alții încep educarea la domiciliu după care se decid pentru înscrierea la coală (Petrie, Windrass și Thomas 1999). Deși nu există cercetări făcute în acest sens, s-a observat că copiii care continuă educația la domiciliu cu frecventarea unei coli pentru calificări, întâmpină foarte rar greutăți.

Obținerea unor calificări privind educația diferă de la țară la țară. Din întrebările puse prinilor implicati în educația la domiciliu a reieșit că de obicei există căi pentru obținerea acestor calificări.

6. Concluzii

Mulți oameni vorbesc despre educarea la domiciliu, însă foarte puțini ce implică. Educarea la domiciliu este o metodă educațională folosită de secole, iar guvernele din ziua de azi ar trebui să demareze cercetări obiective, bine intenționate înainte de a lua măsuri în vederea limitării acestor forme de educare din orice punct de vedere. Există o necesitate astringentă pentru mai multe cercetări în acest sens în întreaga Europă. În cercetările efectuate ar trebui să se ia în considerare familia funcțională, unde relația dintre părinți și copii se bazează pe respect mutual, copiii cu o minte deschisă care își asumă responsabilitatea de a învăța.

Putem afla mult mai multe lucruri despre educația la domiciliu. Există grupuri adevrate ale educației la domiciliu în cele mai multe țări, de asemenea există educatori la domiciliu care sprijină cu munca lor această formă de educare, care încearcă să înlegătura cu departamentul de educație prin discuții favorabile. Cele mai multe din aceste organizații au pagina lor web proprie (Multe din ele sunt listate pe pagina www.worldzone.net/lifestyles/homeducation)

Legile care insistă asupra colarizării obligatorii și înregistrării obligatorii nu pot fi puse în aplicare atâta timp nu există o garanție că nu este afectat copilul. Prinii, în efortul lor de a asigura bunăstarea copilului, nu au voie să simtă că sunt subiectul unor decizii oficiale și al unor litigii.

Guvernele trebuie să se concentreze pe ideea că nu este permis să se compromită dreptul copilului la educație, fie că acest drept se exercită într-o instituție de stat, privat sau prin educație la domiciliu. De aceea în cazul educației la domiciliu trebuie să se asigure că:

- părintele este bine intenționat în asigurarea tuturor nevoilor pentru educarea individuală a copilului
- părintele se va implica în asigurarea bunăstării fizice și intelectuale a copilului
- copilul va avea posibilitatea să înlegătura și cu alte persoane decât familia.

Toate evaluările în acest sens ar trebui făcute de persoane cu cunoștințe în domeniu, privind varietatea posibilităților în educarea la domiciliu și fiecare evaluare ar trebui să se concentreze asupra stadiului de progres a copilului și nu asupra conținutului cunoștințelor și al materialului didactic folosit. Aceste evaluări ar trebui făcute în locuri desemnate de comun acord cu familia și autoritatea tutelară.

Din păcate cei care iau decizii în acest sens nu prea au avut ocazia să cunoască un număr prea mare de familii care beneficiază de educația la domiciliu, contrar cu Deputatul Bruto și Deputatul Higgins din Irlanda. Cei în necunoștință de cauză sunt foarte des surprinși de acest subiect și există cazuri destul de rare de sprijinire a acestei cauze. Un exemplu relevant în acest sens este cel al lui Corbat, un lucrător social din Geneva.

Dânsa a mai afirmat c ă apreciaz ă cazurile individuale de studiu la domiciliu. Dacă copilul ei ar fi fericit s ă frecventeze o școală atunci ar fi probabil un aspect social mai favorabil. Dar dacă copilul ei nu s ă-ar simți fericit la școală , atunci probabil i ă-ar educa i ea propriul copil la domiciliu.